

VESTINGSTAD 1943

de nood der tijden heeft u aangevreten
en sloeg ten dode toe — met bloedigwrede klauw.
het goede leven — diep in 't hart gebeten
werd uitgedragen in het vaalste grauw.
een kille wind doorhuilt lege straten
en rinkelt met het glas van een gebarsten ruit.
de kleine huizen — trouweloos verlaten —
staren met blinde ogen voor zich uit . . .

als rauwe wonden zijn de vele gaten
waar afgebikte stenen in de regen staan.
hier hebben schuldlozen lijf en goed gelaten
om met een vraag in 't brekend oog te gaan . . .
een grijsbetonnen kelder — strak van lijnen —
als scherpfrij koepelgraf is 's mensen toeverlaat —
daarachter hangt een pereboom te kwijnen
over een schutting die in molm vergaat . . .

een stage angst drijft 's avonds duizendtallen
hun woning uit, naar afgelegen oord —
als triest een grijze schemering gaat vallen
wordt spaarzaam nog een late stem gehoord —
— dan komt de nacht ter kimme aangeslopen
de nacht — die balsemzacht of infernaal kan zijn.
de stad staat in het donker weggekropen
en in de verte fluit de laatste trein . . .

een doem van stage dreiging hangt te beven
aan 't dunne koord van onheilzwanger lot.
slechts glas en wanden scheiden dood en leven,
in hulpeloosheid schuilt de ziel bij God.
Memento Mori — als motoren grommen
en donderend gekraak het wank'lend huis doortrilt —
gedenk te sterven — als 't gefluit der bommen
de nacht verscheurt — en de sirene gilt!!